

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 17. octobar 2019. godine
Br. ref.:RK 1446/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI52/19

Podnosilac

Drilon Sadriu

**Zahtev za ocenu ustavnosti rešenja REV. br. 6/2019 Vrhovnog suda, od
7. februara 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosioci zahteva

1. Zahtev je podneo Drilon Sadriu iz Vitine, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Visar Musa, advokat iz Vitine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje REV. br. 6/2019 Vrhovnog suda, od 7. februara 2019. godine, u vezi sa presudom Apelacionog suda AC. br. 2101/14 od 16. oktobra 2014. godine, i presudom C. br. 179/11, Osnovnog suda u Gnjilanu - ogranak u Vitini, od 15. aprila 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka kojima se navodno, podnosiocu zahteva povređuju prava i slobode garantovane članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 10. (Sloboda izražavanja) kao i članom 14. (Zabrana diskriminacije) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o rad).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 27. marta 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 2. aprila 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajram Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu Krasniqi i Gresa Caka Nimani.
7. Dana 17. maja 2019. godine, Sud je obavestio pravnog zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva, i kopiju zahteva poslao Vrhovnom sudu.
8. Dana 25. septembra 2019. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 15. maja 2010. godine u Vitini, dogodila se saobraćajna nesreća gde je vozač putničkog automobila marka „Opel Korsa“, udarilo podnosioca zahteva, nanevši mu telesne povrede.
10. Iz spisa predmeta proizilazi da je Opštinski sud u Gnjilanu- Ogranak u Vitini (u daljem tekstu: Opštinski sud), 28. marta 2011. godine, po krivičnoj prijavi, doneo presudu P.br. 285/2010, kojom je vozača putničkog automobila marka „Opel Korsa“, proglasio krivim za izazivanje saobraćajne nesreće, dok je podnosiocu zahteva kao naknadu, dodelio novčani iznos u visini od 800 €, ali koji je podnosilac zahteva odbio kao nizak i nerealan.

11. Podnosilac zahteva je podneo tužbu, Osnovnom sudu protiv Osiguravajuće kompanije „Sigurimi“, za nadoknadu materijalne i nematerijalne štete, kao i za pretrpljeni bol.
12. Dana 15. aprila 2014. godine, Osnovni sud je doneo presudu C.nr. 179/2011, kojom je delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva, i naložio Osiguravajućoj kompaniji „Sigurimi“, *“...da mu na ime materijalne i nematerijalne štete za nesreću isplati novčani iznos u visini od 4,298 €, za fizički bol ukupnu nematerijalnu štetu od 3.800 €, sa kamatom od 3,5%, počevši od 11.05.2011. godine, ili od dana podnošenja tužbe sudu, pod pretnjom prinudnog izvršenja”*. Dok je Sud u tački II presude, tužbeni zahtev za isplatu iznosa u visini od 6.452 €, na ime pomoći treće osobe i pojačane ishrane, odbio kao neosnovan.
13. Protiv presude Osnovnog suda, žalbu Apelacionom sudu je podnela Osiguravajućoj kompaniji „Sigurimi“ zbog bitnih povreda odredbi parničnog postupka iz člana 182.2 ZPP-a, pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
14. Podnosilac zahteva je poslao odgovor na žalbu, u kojoj je osporio kao neosnovane argumente Osiguravajuće kompanije „Sigurimi“, s predlogom da se osporena presuda Osnovnog suda potvrdi.
15. Dana 16. oktobra 2014. godine, Apelacioni sud je delimično usvojio žalbu Osiguravajuće kompanije „Sigurimi“, i doneo presudu AC. nr. 2101/2014, kojom je, pod tačkom I izreke preinačio dosuđenu sumu, tako da se za podnosioca zahteva za nematerijalnu štetu za fizički bol određuje iznos od 1.500 € i za pretrpljeni strah određuje se iznos od 1.300 €. Pod tačkom II izreke u vezi sa kamatom, Apelacioni sud je obavezao tuženu da plati dosuđen iznos u visini kamate koji se plaća bankama u deponovanim sredstvima preko jedne godine.
16. U obrazloženju presude AC. nr. 2101/2014, u vezi sa tačkom I izreke, Apelacioni sud je zaključio:

“Apelacioni sud, nakon razmatranja prvostepene presude, u granicama navedenih uzroka u žalbi, u smislu člana 194 ZPP-a, prihvata kao ispravan i zakonit pravni stav prvostepenog suda, sa zaključkom da je u potpunosti i ispravno utvrdio činjenično stanje u predmetu maloletnog tužioca, zaključivši da isti ima pravo na nadoknadu nematerijalne i materijalne štete, koju je pretrpeo kao posledicu trenutne nezgode, ali da su dosuđeni iznosi za nematerijalnu štetu - bol i strah, veoma visoki i ne podudaraju se sa prirodom povreda tužioca i ni sa primenljivim kriterijumima na osiguravajuće kompanije koje posluju na Kosovo ni sa sudskom praksom koju je stvorio Vrhovni sud Kosova, što je u ovom slučaju deo osporene presude obuhvatajući i pogrešnu primenu materijalnog prava...”
17. U obrazloženju presude AC. nr. 2101/2014, u vezi sa tačkom II izreke, Apelacioni sud je zaključio:

“Osporena presuda, u delu koji se odnosi na dodatni zahtev tužioca koji se odnosi na prihvaćenu kamatu na iznos koji se primenjuje po stopi od 3.5 %, od dana podnete tužbe, odnosno od 11.5.2011. godine, do konačne isplate, pogrešno je i po vremenu i visini, stoga iz isto razloga (pogrešna primena materijalnog prava), čak i u ovom delu se preinačuje, tako da se tužiocu, na presuđene iznose priznaje zakonska zatezna kamata od 15.4.2014. godine, na dan odlučivanja prvostepenog suda, kada je istom data mogućnost da štetu tužioca izrazi u novcu, i do konačne isplate, prema normama kamatne stope koje plaćaju banke koje posluju na Kosovu, za deponovana sredstva preko godinu dana, bez određene destinacije, što je u skladu sa članom 277 ZPP-a.”

18. Podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda.
19. Dana 7. februara 2019. godine, Vrhovni sud je doneo rešenje REV. br. 6/2019 kojim je odbacio kao nedozvoljenu reviziju podnosioca zahteva podnete protiv presude, Ac. br. 2010/2014 Apelacionog suda u Prištini, navodeći:

“Sud je zaključio da je revizija nedozvoljena, s obzirom da je odredbom člana 211.2 ZPP-a, određeno da se revizija ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari ili ispunjavanjem nekog drugog polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u pobijenom delu presude ne prelazi sumu od 3000 €. Vrednost spora u pobijenom delu je 700 €, koja zakonom ne prelazi određeni limit.”

Navodi podnosioca

20. Podnosilac zahteva svoje navode o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP pokušava da izgradi samo na jednoj tvrdnji, a to je:

“Apelacioni sud je na apsurdan način preinačio presudu Osnovnog suda o osnovi fizičkog bola i zatezne kamate bez ikakve zakonske osnove, tako da je u suprotnosti sa relevantnim zakonom- što ima veze sa samoodgovornosti kao poseban zakon o šteti tužioca. Takođe, Vrhovni sud Kosova odbacuje reviziju tužioca protiv dve presude, potvrđujući dve presude u suprotnosti sa relevantnim zakonom o samoodgovornosti i dokazima. Na prvom mestu sud je trebao suditi na osnovu dokaza i zakona što je obaveza suda da sprovodi ovaj zakon a ne kriterijume CBK koji nisu zakon, već propisi unutar Društva za osuguranje, a ne na proizvoljan način da postupaju na neustavan način i u suprotnosti sa Evropskom konvencijom o ljudskim pravima počevši od člana 1 do poslednje odredbe gde se garantuju ljudska prava pred sudom, kao i u suprotnosti sa samim Ustavom Republike Kosovo.”

21. Dalje, što se tiče povrede člana 24. Ustava, podnosilac zahteva navodnu povredu pokušava da izgradi isključivo na tvrdnji da su ga sudovi tokom redovnog postupka doveli u neravnotežan položaj, dok što se tiče tvrdnji o povredi člana

10. EKLjP-a, podnosilac zahteva tu povredu nije ni obrazložio, niti je objasnio kakva je veza između navodnih povreda i prirode postupka koji je vodio vezano za novčanu kompenzaciju.
22. Podnosilac zahteva od suda traži da usvoji njegov zahtev, da poništi sve odluke redovnih sudova i da predmet vrati na ponovno suđenje, *„ili da sudovi kako Apelacioni tako i Vrhovni, donesu pravične meritorne presude na osnovu dokaza, činjenica i zakona, za šta smatra da su teško povređeni”*.

Prihvatljivost zahteva

23. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
24. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

25. Sud u nastavku ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.”

Član 48. [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena ikoji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49. [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku... .”

26. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno rešenja REV. br. 6/2019 Vrhovnog suda od 7. februara 2019. godine, nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnosilac zahteva je isto tako naglasio prava

i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

27. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], stav (2) Poslovnika o radu, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

28. Sud iz zahteva podnosioca zahteva primećuje, da on navedeno rešenje Vrhovnog suda, kao i presude Apelacionog i Osnovnog suda osporava tvrdeći da su njima navodno, povređena njegova prava garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, kao i članom 10. (Sloboda izražavanja) EKLJP.
29. S tim u vezi, Sud pre svega opaža, da se predmetni postupak tiče utvrđivanja građanskih prava podnosioca zahteva, konkretnije prava na novčanu naknadu povodom tužbenog zahteva koji je on pokrenuo pred Opštinskim sudom vezano za saobraćajnu nesreću. Dakle, u konkretnom slučaju se radi o predmetu građansko-pravne prirode iz čega proizlazi da su član 31. Ustava i član 6. stav 1. EKLJP primenljivi.
30. Međutim, Sud uvidom u navode podnosioca zahteva primećuje da on tvrdnje o povredi ustavnih prava i prava garantovanih EKLJP, pokušava da izgradi isključivo na jednom stavu, u kome on prvenstveno ističe pogrešnu primenu zakona i pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja. Konkretnije, podnosilac zahteva smatra da su sudovi prilikom određivanja visine novčane naknade trebali da svoje odluke zasnivaju na zakonu a ne „na kriterijume Centralne Banke Kosova, koji nisu zakon”.
31. S tim u vezi, podnosilac zahteva smatra da je zbog proizvoljne primene materijalnog prava on doveden u neravnopravni status u postupku pred redovnim sudovima.
32. Shodno tome Sud, pre svega, ukazuje da, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) i Ustavnog suda, zadatak ovih sudova nije preispitivanje zaključaka redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene prava (vidi presudu ESLJP, *Pronina protiv Rusije*, od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01).
33. Naime, Ustavni sud nije nadležan da supstituiru redovne sudove u proceni činjenica i dokaza, već je uopšteno, zadatak redovnih sudova da ocene činjenice i dokaze koje su izveli (vidi ESLJP, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 10. maja 2005. godine, aplikacija broj 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je eventualno došlo do povrede ili zanemarivanja ustavnih prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo na delotvoran pravni lek i dr.), te da li je primena zakona bila, eventualno, proizvoljna ili diskriminatorna.

34. Sud će se, dakle, izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su nadležni sudovi utvrđivali činjenice i na tako utvrđene činjenice primenili pozitivno-pravne propise kada je očigledno da je u određenom postupku došlo do proizvoljnog postupanja redovnog suda, kako u postupku utvrđivanja činjenica, tako i primene relevantnih pozitivno-pravnih propisa.
35. Sud na osnovu činjenica konkretnog slučaja, kao i iz žalbenih navoda nalazi, da je Osnovni sud prihvatio tužbeni zahtev podnosioca zahteva, i da je uzimajući u obzir dokaze i veštačenje, doneo presudu kojom je dodelio određen novčani iznos podnosiocu zahteva, kao vid kompenzacije za fizičke povrede i duševni bol.
36. Osnovni Sud je svoju odluku za prihvatljivost tužbenog zahteva zasnovao na zakonskoj odredbi člana 200, stava 1, u vezi sa članom 185 ZOO (stari), odnosno člana 183, (novi ZOO). Dok je u vezi sa nadoknadom nematerijalne štete Osnovni sud odlučio na osnovu člana 323, stav 1, ZPP-a.

Član 183 Novčana naknada

„1. Za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica kao i za strah sud će, ako nađe da okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdava, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete kao i u njenom odsustvu.

2. Prilikom odlučivanja o zahtevu za naknadu nematerijalne štete, kao i o visini njene naknade, sud će voditi računa o značaju povređenog dobra i cilju kome služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom.“

37. Shodno tome, Sud u presudi Osnovnog suda ne nalazi ništa što bi vodilo zaključku da je očigledno došlo do proizvoljnog postupanja suda, kako u postupku utvrđivanja činjenica, tako i u postupku primene relevantnih pozitivno-pravnih propisa.
38. Dalje, što se tiče navoda podnosioca zahteva da je „Apelacioni sud preinačio presudu Osnovnog suda bez ikakve zakonske osnove“, Sud te navode nalazi kao neosnovane, i to iz razloga što je Apelacioni sud u presudi našao, da je Osnovni sud zaključio, da je on u potpunosti i ispravno utvrdio činjenično stanje, ali da su dosuđeni iznosi za nematerijalnu štetu - bol i strah, veoma visoki i ne podudaraju se sa prirodom povreda tužioca, a ni sa primenljivim kriterijumima, što je u ovom slučaju deo osporene presude obuhvatajući i pogrešnu primenu materijalnog prava.
39. Na osnovu izloženog proizilazi, da je Apelacioni sud zaključio da je Osnovni sud pravilno utvrdio činjenice, ali da je izveo pogrešne zaključke, što je vodilo i pogrešnoj primeni materijalnog prava, te da je shodno tome on doneo drugačiju presudu.

40. Sud konstatuje da je takav stav Apelacionog suda u skladu sa članom 211. Zakona o Parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), koji kaže:

“Član 211. Drugostepeni sud na ročištu kolegijuma, ili na osnovu neposrednog razmatranja glavnog pitanja, sa presudom menja prvostepenu presudu, ukoliko konstatuje da postoji neki od dole navedenih razloga u žalbi:

[...]

d) ako smatra da je faktičko stanje sadržano u prvostepenoj presudi pravilno konstatovano, ali materijalno pravo je pograšno primenivano od strane prvostepenog suda.”

41. Dalje, što se tiče žalbenih navoda podnosioca zahteva da je *“Vrhovni sud odbacio reviziju protiv dve presude, i pri tome potvrdio dve presude, koje su u suprotnosti sa relevantnim zakonom o samoodgovornosti i dokazima”*, Sud nalazi da se Vrhovni sud u postupku po reviziji nije bavio žalbenim navodima podnosioca zahteva vezano za zakonitost osporenih presuda, kako to podnosilac zahteva tvrdi u zahtevu, već isključivo proceduralnim pitanjem koje je predviđeno u odredbi člana 211. ZPP. Konkretnije Vrhovni sud je zaključio, da revizija ne ispunjava kriterijume utvrđene u članu 211.2 ZPP.

“Član 211.2 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €.”

42. Na osnovu svega navedenog, Sud zaključuje da on nije pronašao ništa što bi u konkretnom slučaju ukazivalo da su materijalno-pravni propisi u konkretnom slučaju proizvoljno ili nepravilno primenjeni na štetu podnosioca zahteva. Takođe, Sud smatra da podnosilac zahteva ne pruža činjenice koje bi mogle opravdati tvrdnju da postoji povreda ustavnih prava na koja se on poziva, zbog čega nema elemenata koji *prima facie* ukazuju da je kršenje ustavnih prava iz člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. stav 1. EKLjP moguće, te da bi bilo potrebno meritorno ispitivanje.

Ostali navodi

43. Sud dalje nalazi, da podnosilac zahteva navodi i povredu prava i sloboda garantovanih članom 10. EKLjP (Sloboda Izražavanja). Međutim, Sud isto tako nalazi da on ove navode nije ni jednom rečju obrazložio, da bi se ovaj Sud mogao upustiti u njihovo ispitivanje, niti sudski postupak koji je podnosilac zahteva pokrenuo u vezi sa novčanom kompenzacijom, na bilo koji način pokreće pitanja u vezi sa pravima zaštićenim ovim članom. S tim u vezi, Sud zaključuje da su ovi navodi podnosioca zahteva neosnovani.
44. Podnosilac zahteva je takođe naveo, da su ga redovni sudovi tokom sudskog postupka doveli u neravnopravni položaj, čime se njemu povređuju prava garantovana članom 24. Ustava, a što je u vezi i sa članom 14. EKLjP.

45. S tim u vezi, Sud podseća da je prema sudskoj praksi ESLjP, pravo na nediskriminaciju iz člana 14. EKLjP akcesorno pravo. To znači da ovaj član ne osigurava nezavisno i samostalno pravo na nediskriminaciju, već se na diskriminaciju po ovom članu može pozvati samo u vezi sa “*uživanjem prava i sloboda garantovanih EKLjP-om*”. Iako utvrđivanje kršenja nekog od garantovanih prava nije pretpostavka za primenu člana 14. EKLjP, ipak se ovaj član neće moći primeniti ukoliko činjenice konkretnog slučaja ne ulaze “u opseg” garantovanog prava (vidi presudu ESLjP, *Karlheinz Schmidt protiv Nemačke*, od 18. jula 1994. godine, Serija A broj 291-B, stav 22).
46. U konkretnom slučaju, Sud je već zaključio da podnosiocu zahteva nije povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP, zbog čega njegovi navodi ne ulaze u opseg ovih članova, tako da se ne može ni primeniti član 14. EKLjP.
47. Sud na osnovu svega navedenog naglašava da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLjP (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, od 5. decembra 2013. godine).
48. Dakle, zahtev podnosioca zahteva je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.1. i 7. Ustava, članom 20 Zakona i pravilima 39. (2) Poslovnika o radu, na zasjedanju održanom 25. septembra 2019. godine, je jednoglasno

ODLUČIO

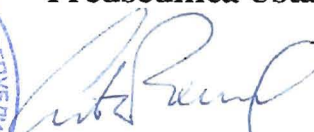
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatifi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi